

[Pinholt.]

nylig, at Landbruget trænger haardt til en Rentenedsættelse. Gennem det Lovforslag, vilige har behandlet, faar Landbruget muligvis en Rentenedsættelse, maaske paa en halv Snes Millioner Kroner, men saa tager man straks 3,7 Mill. Kr. i Skat, saa snart Landbruget naar en Forrentning af 3,5 pCt., og samtidig forsvinder til Dels den Lettelse i Amtsskatterne, som andrager 20 Mill. Kr. Den højtærede Regering har sørgt meget omhyggeligt for, at Landbruget ikke faar noget som helst Udbytte, men tværtimod Tab ved en Lovgivning af den Art, som her foreslaas.

Vi for vort Vedkommende vil derfor overhovedet ikke kunne gaa med til en Ordning som den, her er Tale om. Man har længe gaaet og jamret over, at Landbruget ikke kunde faa den Rentenedsættelse, man var saa hidsig for at give det; men naar man endelig kan faa gennemført en Rentenedsættelse, tager man i Virkeligheden Lettelsen tilbage igen: baade bortfalder Lettelsen i Amtsskatterne, og man tager 3,7 Mill. Kr., saaledes som der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, for at give Landbruget en Rentenedsættelse paa maaske 10 Mill. Kr.

Det er en Lovgivning, jeg ikke tror vil blive modtaget med Tak af Landbruget, jeg tror, alle vil sige, at det er en besynderlig Form for Hjælp, Regeringen her vil give dem. For almindelige Mennesker ser det ud, som om denne Regerings Evne til at hjælpe paa Rentabiliteten af Erhvervene her i Landet er meget indskrænket. (*Indenrigsministeren* [Dahlggaard]: Det har vi hørt saa tit!). Ministeren har hørt det tidligere, siger han, men jeg skal sige een Ting, som han maaske ikke har hørt før: Medens det synes, som om Regeringen har en særlig Evne, hvor det drejer sig om at komme frem med Understøttelser, er det klart for de fleste, at Understøttelser ikke noget Sted kan skaffe Rentabilitet. Men det er Grundlaget for Regeringens Politik; den lader Erhvervene sejle hen, hvor de kan, men naar de ikke længere kan, bliver der ikke stor Basis for de Understøttelser, man gerne vil give. Vi kan derfor ikke følge den højtærede Regering i dette Lovforslag og vil ikke medvirke til dets Gennemførelse.

Det ærede Medlem, der talte paa Regeringspartiernes Vegne (M. K. Sørensen), udtalte, at de nuværende Ejere vilde faa en stor Gevinst ved denne Konvertering. Gevinsten kan imidlertid ikke blive saa umaaelig stor, thi samtidig med Konverteringen

gaar det nuværende Tilskud til Amtsskatterne ned, og der sker en Forøgelse af Beskatningen paa 3,7 Mill. Kr. Gevinsten bliver derfor ikke stor, tværtimod bliver der et Minus. Vi for vort Vedkommende kan derfor, som sagt, ikke være med til dette Lovforslags Gennemførelse.

Fibiger: Det konservative Folkeparti har aldrig været nogen Tilhænger af Forøgelse af Ejendomsskatterne, det har især aldrig været nogen Tilhænger af en Forøgelse af Grundskylden, saa man forstaaer, at det Forslag, der her er fremsat, ikke kan virke særlig tiltalende paa os. Vi havde hellere set, at det var gaaet saadan, at vi havde faaet en Nedsættelse af disse Ejendomsskatter i Stedet for, at man nu gaar den anden Vej og fordobler dem til Staten. I det Forslag, som vi i sin Tid fremsatte om Nedsættelse af Ejendomsskatterne i det hele taget, havde vi ogsaa Ejendomsskatterne til Staten med. Jeg kan jo ikke se, at vi er inde i en Tid, hvor de forskellige Grundejere og Landbruget kan bære flere Skatter, end man har i Forvejen, og jeg kan derfor straks sige, at mit Parti vil ikke være med til at fremme dette Forslag her, og vi kan ikke give det vor Stemme.

I det hele taget er det et Spørgsmaal, om man ikke skulde afskaffe Ejendomsskatter til Staten og overlade denne Beskatning til Kommunerne. Efterhaanden som de direkte Skatter stiger saa stærkt, og det ene Kvartal lægges paa efter det andet, bliver det jo ikke saa nemt heller for Kommunerne at klare det. Nu vil man altsaa fra Statens Side ogsaa forøge Skattebyrden paa denne Maade, idet man vel ikke kan regne med at komme videre frem med flere Ekstrakvartaler; men jeg tror, at Tidspunktet er inde til, at man maa se at finde nogle Beparelser forskellige Steder eller gennemføre Foranstaltninger, hvorved Erhvervs livet kan komme til at arbejde paa en saadan Maade, at det kan udrede noget.

Forslaget her er knyttet sammen med en Hjælp til Sønderjylland — for øvrigt er der ikke givet Udtryk for, hvad Hjælpen skal bestaa i, det overlader Lovforslaget til Ministeren.

„De ved denne Lov“,
staar der,

„indkomne Beløb kan indtil 1. Januar 1937 anvendes til Hjelpeforanstaltninger i de sønderjyske Landsdele“.

Jeg ved ikke, hvad det er, og det er jo ikke fremdraget, hvordan man tænker sig, det skal være, men jeg vil gerne sige, at naar vi gaar imod Forslaget her, saa er det ikke